

get, viste sig Enighed om at søge gennemført en Ordning, hvorefter der gaves Mulighed for i nogen Grad at undgaa den Dobbeltbeskatning, som de forskellige Regler indenfor de enkelte Landes Lovgivning medførte, og som med Skatternes tiltagende Højde kunde befrygtes efterhaanden at føre til ganske urimelige Skattekrav overfor den enkelte Skatteyder. Tilsvarende Forhold kan antages i nogen Grad at gøre sig gældende med Hensyn til Beboerne i de sønderjydske Landsdele, der vedvarende ejer Ejendom eller driver Erhverv Syd for Grænsen, ligesom overhovedet den Udvidelse og Skærkelse, der i vid Udstrækning har fundet Sted med Hensyn til Indkomst- og Formuebeskatningen i og udenfor Europa, i paakommende Tilfælde kan gøre det særdeles ønskeligt at være i Stand til at indgaa paa Ordninger, hvorved Skattestrykket for dansk Virksomhed i Udlandet kunde lettes. Dette sidste gælder ikke mindst med Hensyn til den danske Skibsfart overfor de Forsøg, der i de senere Aar fra forskellig Side er gjort paa en mere omfattende Beskatning af Indtægter hidrørende fra Fragtfortjeneste, og selv om der her maaske ikke alene eller i første Række er Spørgsmaal om Dobbeltbeskatning paa samme Maade som ved den rene Indkomstbeskatning, kunde der ved en Hjemmel som den foreslaaede muligvis ogsaa paa dette Punkt skabes Grundlag for Opnaaelse af en mere læmpelig Ordning.

Hvad endelig angaar de i Forslaget optagne Skalaer for Skattens Beregning bemærkes, at disse for Personers Vedkommende i det væsentlige er stemmende med de for Skatteaarene 1920—21 og 1921—22 i Lovene af henholdsvis 4. Oktober 1919 og 22. December 1920 hjemlede Rateskalaer, dog at man for Indkomstskattens Vedkommende i nogen Grad har læmpet Skalaen for Indkomster mellem 3000 Kr. og 30,000 Kroner.

Hvad Formueskatten angaar bemærkes, at det med en Beskatning af Indkomsten og Formuen som den i de sidste Aar gældende vel vil kunne forekomme, at den samlede Skattebyrde for et enkelt Aar — naar Hensyn tages ogsaa til den kommunale Indkomstbeskatning — for den enkelte Skatteyder andrager Beløb, der selv med store Indskrænkninger i den paagældendes sædvanlige Livsførelse ikke vil kunne udredes af den løbende Aarsindtægt, men med Nødvendighed forudsætter Indgreb i den likvide Kapitalformue. Ikke mindst i Tider med nedadgaaende Kapitaludbytte eller overfor Formueanbringelser

med traditionel beskeden Afkastning, vil saadant Indgreb vise sig paakrævet, og medens der vel intet afgørende kan indvendes herimod for et enkelt eller maaske nogle faa Aar, hvor ekstraordinære Forhold gør sig gældende, synes det ikke uden Betænkelighed at hjemle Beskatning i et saadant Omfang som vedvarende. Dette har da formentlig heller ikke været Meningen med de fornævnte Skatteskalaer, der som anført kun har været gennemført de to sidste Aar, for et enkelt Aar ad Gangen, og da der, som Forholdene ligger, næppe for Tiden vil kunne blive Spørgsmaal om nogen Læmpelse af Indkomstbeskatningen udover den foran nævnte, har man ment for Formueskattens Vedkommende at maatte søge en yderligere Læmpelse gennemført for de større Formuer, saaledes at Maksimum af Beskatningen sættes til 16 p. m. mod tidligere 25 p. m., ligesom man har nedsat den almindelige Skatteskala noget for Formuer indtil 100,000 Kr.

Samtidig har man foreslaaet en yderligere Læmpelse i Skatten for disse Formuer i Tilfælde, hvor Indkomsten er under 4500 Kr.

Hvad Selskabsbeskatningen angaar, har det været under Overvejelse ogsaa her at indføre Beskatning efter Rateskala, men under Hensyn til, at Skatteprocenten ved Selskaber ikke retter sig efter Indkomstens absolutte Størrelse, saaledes som ved Personer, men efter Indkomstens procentvise Forhold til Aktiekapitalen, og at Anvendelsen af en Rateskala her følgelig vil være forbundet med større praktiske Vanskeligheder for de skattelignende Myndigheder, har man anset det for rettest at bibeholde den hidtil anvendte Beskatning efter Gruppeskala. Derimod har man ment i nogen Grad at maatte fratage de særlig høje Skattesatser, der i de senere Aar har været gældende for de højere Indtægtsgrupper, og som under Paavirkning af de ved Merindkomstbeskatningen gældende Regler gik op indtil 35 pCt., saaledes at man som Maksimum er blevet staaende ved 15 pCt.

Samtidig har man derhos, for at undgaa de Urimeligheder, der kan fremkomme ved store Spring mellem de enkelte Grupper, søgt gennemført en jævner Stigning saavel mellem de enkelte Indkomstgrupper som mellem de for dem gældende Skatteprocenter.

Angaaende det finansielle Udbytte, der kan paaregnes efter Lovforslaget, lader der sig under Hensyn til den herskende